

v perišče. In glej, tedaj sta se mu izpremenili roki v zlat kelih in solze so lile vanj, lile, ga polnile, polnile do roba, tekle čez rob. Polde je obstrmel, se začudil, obraz se mu je zjasnil. Držal je ta zlati kelih dekletcu pod brado in vzkliknil:

»Kaj bo, ko je ta kelih že solz ene same sirote poln do roba!« --

MRZEL SMEHLJAJ.

Debeljak Tine.

Zastrla sem okna z zelenim, otrok.
Čutiš zeleno barvo mojih dlani
na licih... trepalnicah in očeh?
Ne krivi v krčih nasmeha, bolni...
ne trepetaj, da ne ugasneš lučke:
nad tvojim vzglavjem prižgala sem jo Mariji,
do roba nalila sem olja...

V mrzlici se treseš...
Kaj ti je presunilo beli ročici?
Zaobrnilo kalne oči? —
Nad vzglavjem zeleno utriplje plamen, bolni,
ne ugasni ga!

Joj, moj krik upihnil je lučko...
in ti se smehljaš tako mrzlo — moj mrtvi...

BIL SEM BAKLJA.

B. V.

Bil sem baklja sredi vijolične noči brez plamena in brez svetlobe.
Ti si prižgal me z zeleno lučjo pričakovanja.
Pred temnimi vrati prihoda Tvojega jočem vsak dan
v prahu stopnic pred zaklenjenim templom; krog in krog so obdale me
gobe

Gospod, o Gospod!

O kdaj boš prišel na perotih glorijske solnčnosijoče
kličem Te z molitvijo pastirjev pred Betlehemom,
nikamor ti vedeli niso postlati ko v gole jasli ovčjega hleva,
a preko vsega je šlo koprnenje v njih vpijoče:
Gospod, o Gospod!